

Beth Moran

christmas
every
day

A szerelem körülvesz minket

Beth Moran

christmas
every
day

A szerelem körülvesz minket

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Beth Moran: *Christmas Every Day*
First published in Great Britain in 2019
by Boldwood Books Ltd.

FORDÍTOTTA
Vágó Nándor

SZERKESZTETTE
Bardi Erzsébet

ISBN 978-963-636-360-4

Minden jog fenntartva

© Beth Moran 2019

© Kossuth Kiadó 2024

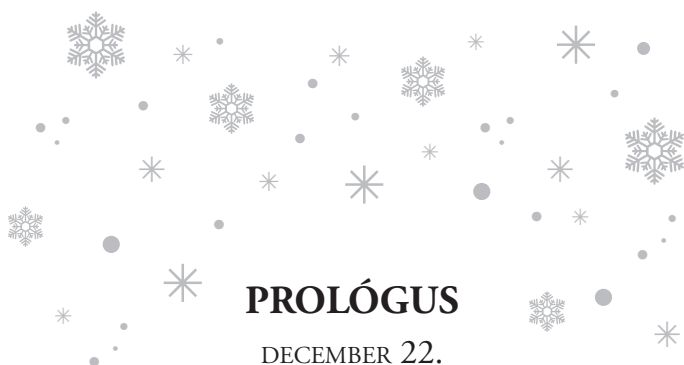
© Hungarian translation Vágó Nándor 2024

Cover design © Debbie Clement / Debbie Clement Design

Borítóképek © Shutterstock

Dominicnek, aki szeret nevetni

PROLÓGUS

DECEMBER 22.

Végre elérkezett a Dougal and Duff évének a csúcspontja. Mindenki ott lesz, a legutolsó adminisztrációs asszisztenstől kezdve a vezető partnerekig. A tölgyfa korlátokat borostyán borította, és csillogó piros-fehér fényfüzerek tarkították. A partira kijelölt terembe vezető ajtót fényőágak keretezték, közepén egy pimasz fagyöngyköteg lógott. A terem odabent még látványosabbnak hatott, mint tavaly. Több száz csillogó hópehely függött a faborítású mennyezetről, még több fényfüzér és zöld növény díszített minden felületet. A hátsó fal közepén gömbökkel és szalagokkal ékesítve magasodott a karácsonyfa.

A felszolgálók pezsgős tálcákkal és omlós szendvicsekkel siklottak az irodai klikkek csoportosulásai között, fekete egyenruhájuk éles kontrasztban állt a csillogó estélyi ruhákkal és a skót kockás kiegészítőikkel. Az aláfestést biztosító szvingkvartett sem tudta elnyomni az ünnepi pletykák zsongását. Az a hír járta, hogy a legújabb partner, Richard Abernethy, aki épp most tért vissza a párizsi iroda újabb győzelméről, fontos bejelentésről ejtett el célzásokat. És amikor aznap reggel egy helyileg ismert ékszerész egy gyűrű

alakú dobozt szállított a recepcióra, a hatvanhárom alkalmazott mindegyike perceken belül tudott róla. A kérdés csak az volt, hogy ki a szerencsés. Senkinek sem volt róla fogalma.

Kivéve engem.

A többi asszisztens feltételezte, hogy biztosan tudok valamit a titokzatos nőről, mivel szinte korlátlan hozzáférésem volt Richard e-mailjeihez és a naplójához. Az este nagy részét azzal töltötték, hogy megpróbálták kicsalni belőlem egy nevet. Vagy legalább egy listát a gyanúsítottakról.

Lesimítottam a nevetségesen drága ruhámat, megigazítottam a hajamat, ittam egy újabb álneamtörődöm kortyot a pezsgőből, és lakatot tettem a számra.

Nem a főnököm iránti lojalitásból. Bár az is elég ok lett volna.

Idegességtől feszülten, verdeső szívvel, ellenállva a készítésnek, hogy egy újabb itallal öblítsem le a kiszáradt számomat, nem is annyira lopva a titkos barátomat, leendő vőlegényemet figyeltem a szoba másik végéből, és azt kívántam, bárcsak hozzákezdene és lenne túl rajta.

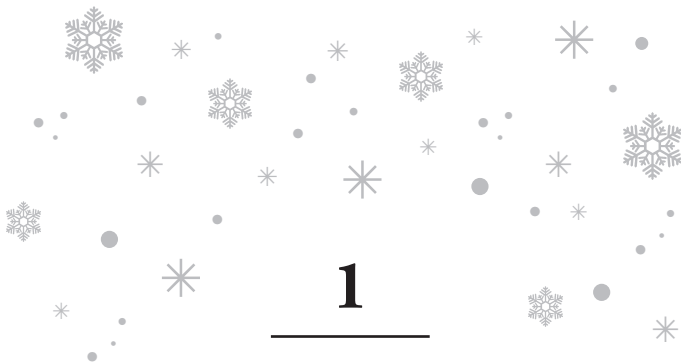
Mindig is rettegtem a karácsonytól. Különösen az elmúlt években, amikor egyszerűen csak egy újabb egyedül töltött napot jelentett számomra, amikor ugyanazt az apám küldötte ajándékkártyát bontogattam, és valaki más tévéjét bámultam. Vártam, hogy halljak Richard felől, annak ellenére, hogy azt mondta, valószínűleg nem lesz egy perce sem, hogy felhívjon.

De idén kétségtelenül a családja felföldi birtokán fogom tölteni az ünnepet. Már megterveztem, milyen ruhákat fogok becsomagolni, és egy egész délutánt töltöttem azzal, hogy az utolsó pillanatban ajándékokat kerestem a szüleinek és az öccsének.

Először, már oly régóta, hogy a gondolatába is belefájdult a szívem, egy szerető, boldog családdal tölthetem a karácsonyt.

Vettem egy mély lélegzetet, elfojtottam a mosolyomat, és aznap már egymilliomodik alkalommal némán elpróbáltam a meglepett, felvillanyozott és a rangidős partner feleségének a pozícióját érő „igen”-t.

Amikor a házat úgy jellemezték, mintha egyenesen egy tündérmeséből lépett volna elő, akkor Hófehérke házikóját vagy egy furcsa mézeskalács házat képzeltem el (a gonosz boszorkány nélkül, akit Edinburgh-ban hagytam), nem pedig Csipkerózsika elhagyatott árnyékszékének zsugorított, groteszkebb változatát. És az én mesekönyvemben nem szerepelt a bejárót eltorlaszoló régi babakocsi, két kopott fotel és egy türkizkék vécé.

Kikukucskáltam a taxi ablakán, és próbáltam elhitetni magammal, hogy jobban fog kinézni, ha kiszállok. Vagy eláll az eső. Vagy ha leveszem a szemüvegemet. A sofőr megállt egy rozsdás mángorló előtt.

– Nem tudna közelebb menni az ajtóhoz? – kérdeztem, kicsit feljebb húzva a kabátomon a cipzárt.

Megfordította a fejét, hogy rám nézzen, és egyik szemöldökét magasra húzta.

– És ha a gyepre parkolna? – kérdeztem.

– Ez nem gyep. Ez egy dzsungel. Nem teszem kockára a gumijaimat.

Nagyot sóhajtottam, és kicsatoltam a biztonsági övet.

– Ötven font – szólt.

– Micsoda?! – A kezem megállt félúton, ahogy a táskámba nyúltam. – Harmincban állapodtunk meg.

– Az még a gázló, a sárgödör és a dukkózást lekarcoló csalitas előtt volt. A kocsinak teljes takarításra van szüksége, amit az extra pénz még csak nem is fedez. Fenn kell tartanom a színvonalat.

A tekintetem végigvándorolt a taxi kifakult kárpitján, a kirojtosodott szegélyeken és az ezeréves légfrissítőn.

– Jól tudta, hogy a cím egy névtelen úton van, egy erdő közepén, és mégis harmincat mondott. – Megpróbáltam visszatartani a remegést a hangomból. A plusz húsz font talán nem elég egy takarításra, de segítene, hogy ne kelljen a fogamhoz verni a garast a következő hetekben.

– Én vagyok az egyetlen taxisofőr erre felé, aki idáig kijön. – Vigyorgott. A nagy gonosz farkas. – Én vagyok az egyetlen taxis, pont. Ha egyhamar el akar innen menni, megéri jóban lennie velem. – A ház felé biccentett. – És higgye el, nem akar sokáig itt sertepertélni.

– Maga most fenyeget?! – A legjobb tudásom szerint megpróbáltam megcsillogtatni valamennyit abból a tapasztalatból, amit a cápáknak dolgozva szereztem, akik a saját gyerekedet is képesek eladni neked, és kiegyenesíttem a vállamat. Miután egész életemben értéktelen nyápicként bántak velem, ennek egy új kezdetnek kellett volna lennie. Egy új, tökéletesített, „túllépett a múlton” Jennynek.

Kinyitottam a táskámat, és határozottan három bankjegyet tettem az első és a hátsó ülések közötti műanyag részre.

– Odaadom a harminc fontot, amennyit *mondott*, és egy fillérrel sem többet.

Felhúzta a szája egyik sarkát, felém hajolt, és morogni kezdett.

– Biztos benne?

Megeresztettem egy apró nyikkanást, és újra kinyitottam a táskámat.

– És a borraivaló! Hát persze. Tessék. Legyen húsz. – Az ajtót felrántva kibucskáztam a fagyos januári esőbe, és meg-megcsúszva a csomagtartó felé bukdácsoltam. Miután kirángattam a bőröndömet, majd a hátizsákomat, éppen időben botorkáltam el az útból, hogy elkerüljem a sérülést, de azt már nem, hogy a felpörgő kerekek bőséges mennyiségű sáros permettel terítsenek be.

Miután az elázott blúzom ujjával letöröltem egy sárfoltot a szemüvegemről, szemügyre vettem az új otthonomat.

Egy régi ikerház, amely valaha egy favágóé volt; a szürke vakolatú, pizsokkal csíkozott homlokzat, a megdőlt kémény és a foltos tető arról tanúskodott, hogy nem viselte jól az évek múlását.

Keresztülcuppogtam a pocsolyákon, hátamon a hátizsákkal, magam után húzva a megörökölt Mulberry bőröndöt, és bekukucskáltam a borostyánnal benőtt utcafronti ablakon. Miközben a kabátom zsebében kotorásztam a kulcsért, feladtam a próbálkozást, hogy az ablakon túli homályban bármilyen formát felfedezzek.

– Rendben. Akár túl is eshetnék rajta. Elég volt az esőből, ideje feltenni a vízforralót. – Letöröltem a kilincset, és gratuláltam magamnak, hogy érkezésem előtt előrelátóan visszaköttem a közműveket, majd beerőltettem a kulcsot a zárba, és addig ügyeskedtem, amíg kattanást nem hallottam.

Meglöktem az ajtót. Semmi. Még egy kis zörgés sem.

Visszafordítottam a kulcsot az eredeti állásba, és újra próbálkoztam. Miközben az eső jeges patakokban folyt végig az arcomon, be a blúzomba, mindent megtettem, hogy

az ajtó megmozduljon. Dörömböltem, nekifeszítettem a vállamat, rugdostam, sőt nekifutással is próbálkoztam, mint a zsaruk a filmekben.

Egy idő után, elhatározva, hogy nem kezdek el sírni, ledobtam a csomagjaimat, és bizonytalanul végigmentem a ház oldalán, hogy megnézzem, meg tudom-e kerülni. A helyzet nem volt ígéretes. Még több bokor, az ötcentis tüskékről eső csöpögött. Átpillantottam a szomszédos házikóra. Ott egyik ablak sem volt betörve, és a kert sem úgy nézett ki, mintha egy guberáló hagyta volna a sorsára. Hm... Talán inkább ott kellene aludnom. Csak ma éjszaka. Anyám szerint az egész épület évek óta üresen állt. A semmi közepén nem volt túl nagy kereslet a házakra, hacsak nem nyári laknak rendezték be őket, és senki sem akart egy ócskavastelep mellett nyaralni.

Óvatosan közelebb léptem, megpróbáltam bekukucskálni a zárt redőnyök mögé, majd benéztem a levélnyíláson keresztül, de a közelgő szürkület miatt túl sötét volt ahhoz, hogy bármit is lássak. Egy téglautat követve körbementem az épület hátsó részéhez, ahol nagyjából ugyanolyan állapotok uralkodtak. Fából készült piknikasztal árválkodott elhagyottan egy körülbelül két négyzetméteres, gazzal benőtt kavicsos területen. Ezen túl, az épület hozzám tartozó fele szinte teljesen rejtve maradt, ahol összekapaszkodó ágak és vadszeder kusza hálózatával az erdő egészen a házig hatolt. Talán át tudnám préselni magam a hátsó ajtóig. Legalább *megpróbálhatnám* átpréselni magam a hátsó ajtóig.

Jobban meggondolva, valószínűleg elszakítaná a farmeremet, és ez volt az egyetlen olyan farmerem, amelyik rám jött. És ha megkarcolnám az arcom, nehezebben találnék munkát, és akkor hogyan tudnék ezen a helyen megmaradni? Valószínűleg még térerő sincsen, így nem tudnék

felhívni senkit, ha megbotlom egy kóbor gyökérben, és felnyársalnak a tüskék. Gyorsan megnéztem a telefonomat (*egy pillanatig* sem gondolva arra, hogy Richard vajon próbált-e valamilyen megalázkodó üzenetet küldeni, amelyben elismeri, hogy az egész egy szörnyű tévedés volt). Tessék! Nincs térerő. Vakmerőség és ostobaság lett volna belekényseríteni magam abba a túskegubancba.

Megborzongtam. A körülöttem magasodó árnyakra pillantva elképzeltem, milyen állatok portyázhatnak a sherwoodi erdőben sötétedés után. Megtalálnák az összetört testemet, az ezernyi szúrt sebből szivárgó vér illata odavonzaná őket a friss húshoz. Semmi esélyem nem lenne.

És még ha fel is hívhatnám azt a taxis ürgét segítségért, valószínűleg nem jönne vissza értem.

Bárcsak lenne egy száraz, üres lak a közelben, ahol menedéket találhatnék! Csak hogy átvészeljem az éjszakát, amíg az eső eláll. Tétován álltam, és azon töprengtem, hogy van-e merszem megpróbálni.

Nem töprengtem sokáig. Túlságosan fáztam, vizes, sáros, éhes és csontig hatolóan fáradt voltam ahhoz, hogy érdekeljen a törvény. Ha letartóztatnak, legalább lesz egy száraz hely, ahol aludhatok, és remélhetőleg reggelit is kapok.

Odasiettem a házikóhoz, elmondtam egy gyors imát, és megpróbáltam kinyitni az ajtót. Zárva. Mély levegőt vettem, felkaptam egy követ, és bevertem vele az ajtó tejüveg ablakát.

Felkészültem rá, hogy óvatosan bedugjam a kezemet a lyukon, de majdnem levágtam a csuklómat, amikor hátulról megragadott két kar. Elrántott az ajtótól, lebirkózott a piknikasztalra, és arccal előre lenyomott, mire az asztal felszínén összegyűlő víztócsában találtam magam.

– Mi a fenét képzelsz, mit csinál?!

A férfi két kézzel fogott le a vállamnál, megakadályozva, hogy lássam őt. Csukott szemmel és a szemüvegem nélkül persze amúgy sem láttam volna, de akkor is. A hangja durvának hatott, erősnek és pokolian dühösnek.

Ahogy levegőért kapkodtam, felszippantottam egy adag esővizet az asztallapról, amitől fuldokolni kezdtem. Amikor egy – őszintén szólva förtelmes – öklendező hang tört elő belőlem, a férfi gyorsan elengedett.

– Hóhó! Ha hányni akar, legalább a bokrok között tegye, ne a padomon!

Felegyenesedtem, és megfordultam, miközben egyik kezemmel az asztalt markolva próbáltam megállítani a száguldozó agyamat, hogy elkapjak egy hasznos gondolatot.

– A *maga* padja?

– Igen. Az *én* padom. Az *én* betört ablakom. Az *én* házam. Szóval, még egyszer kérdezem, mi a fenét keres itt?

– De itt senki sem lakik – nyögtem reszelős hangon. – A ház elhagyatott.

– *Úgy* néz ki, mint ami elhagyatott? – kérdezte egyre emeltebb hangon.

– Nem látom. A szemüvegem... – Eredménytelenül tapogattam végig az asztalt, mire a férfi elkeseredett nyögéssel le nem hajolt, majd a kezembe nyomta az esőtől maszatos szemüvegemet. Néhány szaggatott lélegzetvételig szorongattam, kissé tartva attól, hogy ha felteszem, meglátom a dühös hanghoz tartozó arcot. Pont olyan rosszul nézett ki, mint amitől féltem. Vastag, sötét szemöldök a dühtől elfeketedett szemek felett. Sörteszakáll mögött megbúvó, undortól eltorzult száj.

Felillantottam a házra, és ahogy felszikrázott az indulatom, aktuális állandó testőröm, legyűrtem a félelmemet.

– Igen. Úgy néz ki. Sehol sem ég a villany. Teljesen be van növe. Nem parkol senki a ház előtt. Nekem *azt mondták*, hogy lakatlan.

– És ezt ki mondta magának? – fonta össze a karját maga előtt.

– Az anyám. A másik ház előző tulajdonosa.

– A tulajdonos hat évvel ezelőtt meghalt.

– Igen. Így a ház a lányára szállt. Az anyámra. A múlt héttel kezdődően pedig az enyém. Ezért van kulcsom. – Kihúztam a kulcsot a zsebemből, és odalengtettem neki.

– Ha van kulcsa, minek kellett betörnie az ablakomat?

– Nem tudtam kinyitni az ajtót. – A folytatást várva felvonta a szemöldökét. – Ezért hátrajöttem. De nem tudtam eljutni az ajtóig. És már majdnem sötét van, minden ruhám csuromvizes. És a taxisofőr ellopta a pénzemet... – Vettem egy nagy, mély lélegzetet. Nem fogok sírni ennek az embernek a szeme láttára. Megfogadtam, hogy soha többé nem hagyom, hogy egy férfi azt higgye, hogy puhány vagyok. *Gyerünk, Jenny, szedd össze magad!*

– A Tezza taxi?

Bólintottam, és letöröltem egy esőcseppet az orromról. Sóhajtott.

– A bejárati ajtó nem nyílik kívülről. Vágok egy utat hátulra, és akkor legalább elbújhat az eső elől. Hívjon fel reggel, és megadom egy rendes taxitársaság nevét, mielőtt elmegy.

– Hova?

– Vissza oda, ahonnan jött.

Egy pillanatig csak tátott szájjal bámultam rá, és homályosan éreztem, hogy az eső alábbhagyott: a háttérben lévő dobolást felváltotta a leveleken csöpögő víz lassú csobogása, és a fülemből kiszökő gőz sziszegése.

– Nem megyek sehová. Most már itt élek.

Tetőtől talpig végigméret.

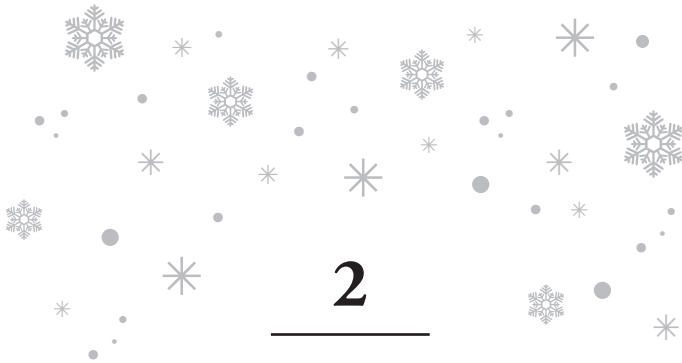
– Higgye el! Reggel elmegy innen. Legalábbis ha addig kibírja. – Egy tölgyfa alatt megbújó téglá melléképület felé biccentett. – Nekilátok az út megtisztításának. De ha megint elkezd esni az eső, megálllok, és bedeszkázom az ablakomat.

– Semmi gond, tényleg. Köszönöm. Én is tudok ösvényt vágni. Elnézést kérek az ablaka miatt. Küldje el a számlát! Szép napot!

A tőlem telhető legmagabiztosabban visszamasíroztam a ház oldalánál, és csak egyszer vesztettem el a cipőmet a sárban.

– Oké, Tündér keresztanya. Azt hiszem, nagyjából most lenne a legjobb alkalom, hogy felbukkanj. – Végigpásztáztam az erdőt, és nehezen tudtam kivenni bármit is az egyre mélyülő homályban. Jó tíz perccel később, miután számtalan ágat félrehúztam és letapostam, miközben összevisszakaristoltam a karomat, találtam egy fészert.

Csak néhány próbálkozás kellett ahhoz, hogy a zárat körülvevő fát egy vastag ág és a dühöm ereje segítségével darabokra törjem. Szépen felmelegedve és a felfedezésem-től valamelyest feldobva beléptem. Talán egy icipicit idegesítettek a szomszédom megjegyzései, miszerint csak egy éjszakát bírnék ki, ezért úgy döntöttem, hogy reggelig elhalasztom a ház felderítését. Ez a hely kiválónak tűnt ahhoz, hogy kibontsam a hálósákomat, és a megváltást jelentő álom keresésére induljak.

Kaparászás hangjára ébredtem. Valami súrolta az arcomat. Még csukott szemmel is éreztem valami *más* jelenlétét. A szemüvegemért tapogatózva újabb karistoló, surrogó hangot hallottam. Miközben a fejem lüktetni kezdett, óvatosan feltettem a szemüvegemet, és felpattintottam a szemem.

Aaaarghh!

Patkány!

Patkányok!

Még több patkány!

Nem volt könnyű egy Mini Cooperbe bezárva elmene-külni egy csapat óriási, veszett, vörös szemű patkány elől. Némi csapkodás, sikoltozás, üvöltés és sok zagyva halandzsa kísérte kétségbeesett próbálkozásomat, hogy megtaláljam az ajtónyitó gombot, átpréseljem magam a szomszédos ülésen felbukkanó patkány mellett, amíg végül kiestem a fészer betonpadlójára, csak hogy belegabalyodjak a pókhálók tengerébe, megbotoljak a bőröndömben, kinyissam a fészer ajtaját, átverekedjem magam a bokrokon, amelyek varázsütésre visszahúzódtak az éjszaka folyamán, egy ág

közreműködésével kitépjek egy jelentős mennyiséget a hámból, és összeesek a fagyott földön.

Három másodperccel később egy patkány sprintelt el tíz centivel az arcom mellett, és eltűnt az árnyak között.

Harminc másodperccel később még mindig úgy ziháltam, mint egy törött skót duda, amikor a világom elsötétült, mert valami fenyegetően fölém magasodott, és eltakarta a kora reggeli napot.

És nem kellett sokat találgatni, hogy mi – vagyis ki – állt fölöttem, tekintve, hogy több négyzetmérföldnyi területen mindössze két emberi lény volt fellelhető.

Nem láttam az arcát, mivel megint elvesztettem a szemüvegemet, de hallottam az ingerültséget a hangjában.

– Segítségre van szüksége?

Felegyenesedtem, és visszarángattam a derekamra a három pulóvert, amit azért vettem fel, hogy ne fagyjak halálra, amíg a kocsiban alszom. Miközben kisimítottam egy hajtincset az arcomból, egyúttal sikerült eltávolítanom belőle egy gallyat, néhány tölgyfalevelet és egy hatalmas bogarat. Utolsó erőtartalékaimat összeszedve próbáltam nem újra felsikoltani, csupán tátogtam néhányat, mint egy hal, miközben megráztam a fejem, hogy ellenőrizzem, nem lapul-e még valami a hajkoronámban.

– Jól vagyok, köszönöm. Én... elcsúsztam egy pocsolýában. Nem láttam, mert elvesztettem a szemüvegemet.

Ahogy befejeztem a mondandómat, másodszor is átnyújtotta nekem a pápaszememet.

Határozottan felhelyeztem az orromra, kiegyenesítettem a gerincemet, és kihívóan néztem rá, arra az esetre, ha nem hinne nekem.

– Elveszítette a szemüvegét, ahogy kísétált egy fészerből?

Egyenesen a szemébe bámultam, amely csokoládébar-
nának tűnt a téli napfényben.

– Igen.

– *Ott* aludt?

– Ez az én dolgom.

Kissé megrázta a fejét, és elindult.

– Ez nagyszerű. Nem akarok tudni a dolgairól. Van
jobb időtöltésem is, mint ötpercenként a segítségére sietni.
Mi lenne, ha legközelebb, amikor elesik, kicsit halkabban
tenné?

– Mi lenne, ha legközelebb nem venne tudomást ró-
lam? Nem kértem, hogy a segítségemre jöjjön.

– Jól van. Megegyeztünk. Nyilvánvalóan tökéletesen
képes gondoskodni magáról.

– Igen. Így van. Miből gondolta, hogy nem? Az, hogy
van két mellem és a hajam hosszú, azt jelenti, hogy gondos-
kodni kell rólam? – kiabáltam utána.

Homlokát ráncolva megfordult.

– Nem mondhatnám, hogy észrevettem volna. De igaza
van. Az emberek folyton elveszítik a szemüvegüket, és po-
csolyákban csúsznak el, miközben fészerekből sétálnak ki.
Szép napot!

Néztem, ahogy elvonul, miközben a feltoluló visszavá-
gások feloldódtak a torkomban. Miután megfordultam és
meggyőződtem róla, hogy valóban, a tegnap esti pocsolják
minden nyoma felszáradt a napsütésben, lesöpörtem a pók-
hálót a farmeromról, és felkészültem rá, hogy újra belépjek
a fészerbe a táskáimért.

Csak később villant be, hogy a férfi nem viselt cipőt, és
egy krikettütő volt nála. *Tényleg* azért jött, hogy megment-
sen. Nem, köszönöm! Azért voltam itt, hogy bebizonyít-
sam a családomnak, a volt munkatársaimnak, a szemétláda

Richardnak, és főleg magamnak, hogy tudok vigyázni magamra. Amit még ma el is kezdek. Mihelyt találok egy helyet, ahol kiüríthetem a hólyagomat, és magamhoz vehetek egy csésze rendes kávé.

* * *

Az autó nem sok helyet hagyott a fészerben másnak, de körben a falakon lógott néhány kerti szerszám, különféle egyéb kopottas kacat és egy ódon kinézetű fekete kerékpár. Mivel nem volt kulcsom a kocsihoz (szerencsére nyitva találtam, így nem kellett egy újabb ablakot betörnöm), úgy döntöttem, hogy a kerékpár lesz a legjobb módja annak, hogy elérjem a civilizációt, mielőtt belehalok a koffeinvonásba.

Nagy megkönnyebbülésemre az olaj, a rozsdá és a petyhüdt gumik ellenére a bicikli még mindig működőképes állapotban volt. Nyikorogva elindultam, úgy érezve magam, mint egy közösségi ápoló az ötvenes évekből, és követtem a jeges dűlőutat vissza a kocsiútra, amely a falu felé vezet. Néhány perc múlva észrevettem egy gyalogösvényt, amely a dűlőútról az erdőbe vezetett, és egy útjelző táblát, amely a két mérföldre lévő Middlebeck felé kalauzolt.

A kormányt nagy nehezen elfordítva követni kezdtem az ösvényt. Kezdetben nagyon kellemes érzés volt a fák között tekerni. Az egyetlen hang a madarak csicsergése volt, vagy a szél füttyülése az örökzöldek között. Az erdő talaját még mindig sűrűn borították az őszi levelek – a halványsárgától a rézsínűn és lilán át a gazdag mahagóniig minden színben. A magyalbokrok tele voltak bogyókkal, amelyek kövően csillogtak a sápadt napfényben. Egy vörösbegy követett egy darabig a mellettem lévő bokrokon ugrándozva.

Dacosan hátravettem a hajam az új szomszédom jóslatára, hogy hamar el fogom hagyni ezt a helyet. Igenis nagyszerű volt. Iszom egy kávét, bebarangolom a falut, és munka után érdeklődöm néhány üzletben... Talán egy kávézóban – vagy nem, egy *teázóban* – elkél egy pincérnő. A szabadidőmben rendbe teszem a házikót, megismerkedem néhány helybélivel, megtalálom a Mini kulcsát. Minden pompásan fog alakulni.

Már ha el tudnám érni Middlebecket, ami egyre valószínűtlenebbnek tűnt, ahogy a levegő maradéka is kiszorult a kerékpár hátsó gumijából, és ekkor már a felnin dőcögve és imbolyogva haladtam. Gyanítottam, hogy hamarosan megelőz a csiga, amelyiket nemrég hagytam el. Lemásztam a kerékpárról, egy nagy tölgyfának támasztottam, és gyalog folytattam az utamat, miközben egészen biztos voltam abban, hogy már két mérföldet megtettem, és a falu épp a következő kanyarban tűnik majd fel.

Három kanyarral később megláttam egy kaput magam előtt. És – vajon csak képzelődöm a tizenöt órányi kávémegvonás miatt, vagy tényleg frissen őrölt kávé illatát éreztem?

A kapun átsietve egy nagy tisztásra értem. Ez körülbelül húsz autónak adott helyet, több piknikasztalnak, egy nagy hirdetőtáblának egy térképpel, és legnagyobb örömömről s megkönnyebbülésemre egy téglapületeknek – amelyen egy tábla állt: *Közzét Kávézó – és egy vécének.*

Néhány percet arra szántam, hogy megmossam az arcomat, és egy papírtörülkövel letörölgessem a ruhámat borító folt legjavát. Forró víz – boldogság! Ezután végigpásztáztam a krétával írt étlapot, amely a kívül étkező vendégek kiszolgálására szolgáló tolóablak mellett volt kifüggesztve.

– Mit adhatok? – kérdezte a fiatal nő az ablak túloldaláról.

Rendeltem egy nagy americanót és egy mega reggeli bucit. Nem tudtam, mi az a buci, de kellett a mega miatt.

– Itt volt szilveszterkor? – A nő hátralépett, hogy egy kolbászt dobjon a grillserpenyőre.

– Nem. Most költöztem ide.

Visszafordult, hogy rám nézzen, ujjairól egy csíkos szalonnaszelet lógott.

– Middlebeckbe? Nem hallottam, hogy bárki új beköltözött volna.

Húha. Anya figyelmeztetett, hogy ez egy olyan hely, ahol mindenki tud mindent mindenkiről. Milyen kicsi is volt a falu? *Ez a tisztás* lenne Middlebeck?

– Nem. Egy házikóba az erdőben.

A vállam fölött a gyalogösvényre pillantott, amelyen felbukkantam, miközben egy kézzel két tojást tört a serpenyőbe.

– Charlotte Meadows háza? Mack nem említette. De hát az nem is ő lett volna.

Bátortalanul bölintottam, és úgy tettem, mintha elmerültem volna a kávéspoharam fedelének levételében és visszapattintásában. Nem tudtam, hogy örüljek-e, feldúltan vagy kínosan érzem magam, amiért egy idegen szájából hallom a nagymamám nevét egy kávézóban.

– Biztos szereti a kihívásokat, ha belement a dologba. – Megragadta a legnagyobb zsemlét, amit valaha láttam, és ügyesen belerakta a szalonnát, a kolbászt és a tojást, hozzá egy szelet beefsteak paradicsomot és egy szelet sajtot, majd egy spricelésnyi ketchupot.

– Köszönöm. – A mega reggeli bucit kicseréltem egy maréknyi érmére, és eltartott egy percre, mire rájöttem, hogyan kell megenni.

– Találkozott Mackkel?

– Mmm? – nyögtem teli szájjal, egy falat sós szalonna és harsogó édes paradicsom közül. Összeszugerodott gyomrom egy hangos gurgulázással kijelentette, hogy ez az étel jobb, mint bármi, amit Edinburgh legelőkelőbb éttermeiben kóstoltam.

– Kicsit furcsa fickó, nem igaz? De ha ilyen közel lakik majd hozzá, talán sikerül megpuhítania azt a durva külsőt. Helytáll ott, ahol minden helyi nő elbukott. – Rátámaszkodott a pultra, és a távolba meredt. – Kezddhetné azzal, hogy kölcsönkéri a szerszámait, megkéri, hogy tartsa a lét-rát, amíg maga a mennyezetet festi, vagy segíthetne kicipelni a régi sütőt. Ismerjék meg egymást egy kicsit jobban, ha érti, mire gondolok.

– Ööö... nem akarok senkit sem jobban megismerni.

– Ó! – Ismét felállt, és a törlőjével fürgén elkezdte lepöckölni a pulton lévő morzsákat. – Akkor hagyom inkább reggelizni.

– Nem. Nem magára gondoltam. Úgy értettem, hogy semmilyen férfit.

Lebiggyesztette a száját, és folytatta a pöckölést. Pánikba estem, mert a jelek szerint sikerült megsértenem az első embert, akivel a szomszédon, Macken kívül találkoztam, akivel nem éppen jól indult a kapcsolatom.

– Szeretném magát jobban megismerni.

Felvonta az egyik szemöldökét.

– Ó? Ezt mondja minden lánynak?

– Igen. Illetve nem! Úgy értem, még nem ismerek itt senkit. Jó lenne barátokat szerezni.

– Tényleg?

Átbámult a vállam felett, bölcsen átnézve rajtam, a társasági torzszülöttön, aki, mint kiderült, vagyok. *Segítség, Jenny! Úgy tűnik, ez a nő mindenkit ismer. Vedd takarékra*

magad, különben az egész falu megtudja, hogy bolond vagy, és senki nem ad neked munkát! A férfiakról akar beszélni. Gondolj valami csajos témára!

– Épp most jöttem ki egy fájdalmas szakításból. – A kelleténél hangosabban beszéltem, hogy visszanyerjem a figyelmét. – Elég förtelmes volt. Összetört szív, egy közeli rokon árulása, nyilvános megalázás, bla-bla-bla. Szóval, legalább egy évtizedig tartóztatom magam a férfiktól. Beleértve a szomszédomat is. Mack, azt mondta? Ez egy létező név?

Visszanézett rám, a szeme hatalmasra kerekedett. Működött a dolog? Messze nem beszéltem folyékonyan csajul. *Folytasd, Jenny!*

– Igen. Gondolom, nem néz ki rosszul a mogorva tekintet és a hímsoviniszta, erdei vadember külső alatt. De engem nem érdekel, hogy akár egyetlen férfival is megismerkedjek. Még akkor sem, ha olyan a szeme, mint egy bögre forró csokoládé. Szóval, ha Mack olyan magának való fajta, tökéletes szomszédok leszünk.

– Jó tudni. – Összetéveszthetetlen morgás hallatszott a hátam mögül.

Megdermedtem, kezemben a megabucival, amit a mondanivalóm kihangsúlyozásához használtam, mint egy hasbeszélő bábut. Oké, tehát a kerek szem és a furcsa tekintet csajosan annyit tett, hogy: „Fogd be! A férfi, akit egyszerre dicsérsz és sértegetsz, de mindkét esetben úgy beszélsz róla, mint egy darab húsról, ott áll mögötted!”

– Helló, Mack! – mondta a nő lángoló arccal.

Arrébb araszoltam, és megpróbáltam eltakarni az arcomat a vásárolt dolgokkal. Szememet szilárdan a földön tartva, amivel csak egy pár kopott futócipőt láttam, visszavonulót fújtam. Mennyit hallhatott? A fák szélénél hátrapillantot-

tam, és láttam, hogy a futószerelésbe öltözött Macktól megkérdezik, kéri-e a szokásos rendelését.

– Nem, köszönöm, Sarah. Hirtelen forró csokoládéhoz támadt kedvem.

Uhh.

Miután egy fatönkөн ülvе megreggeliztem, a megalázatásom pedig felolvadt a napsütésben, újult erővel toltam vissza a biciklit a házikóhoz, és alig vártam, hogy minél hamarabb odabent legyek, távol Macktól. A fészerebben kutatva előkerítettem egy körülbelül huszonöt centi hosszú és nem is annyira rozsdás fémfűrészt, így rögtön munkához láttam.

Két óra múlva, miután elfűrészeltem, felaprítottam, lebirkóztam és megtapostam néhány vékonyabb ágat, a penge eltört. Újra átkutattam a fészert, de az egyetlen valamennyire használható dolog, amit még találtam, egy ásó volt. Talán *áshatnék* egy ösvényt az ajtóhoz? Csak néhány méterről volt szó. Ezzel pedig hosszú távon időt spórolnék, hiszen a bokrok nem nőnének vissza. *Kitűnő terv, Jenny! Minden fantasztikusan alakul.*

Két órával később, épp ahogy egy kis bokrot birkóztam ki a földből, miután egy elég nagy gödröt ástam ahhoz, hogy betemessem magam – ami minden egyes fájdalmas mozdulattal egyre vonzóbb kilátásnak tűnt –, kinyílt Mack hátsó ajtaja. Gyorsan újra felkaptam a szerszámomat, és minden álfigyelmemet az ásásra fordítottam.

– Alagúton keresztül akar bejutni?

Ott állt, szürke kapucnis melegítőben és kifakult farmerben, a tornacipőt pedig vastag zoknira cserélte. Nem törődtem azzal, ahogy az alkarján megfeszültek az izmok, miközben az ajtófélfának támaszkodott, és keresztbe tette a karját. Nem érdekelt.

– Meglepi, hogy még mindig itt vagyok? – kérdeztem, miközben próbáltam nem nyögni, ahogy nekitámadtam egy másik bokor gyökérzetének.

A szakálla megrándult. Azt hiszem, egy mosoly lehetett.

– Még nem volt odabent.

Valami forró kezdett égni a gyomromban.

– Én nem olyan vagyok, aki feladja. – Többé már nem.

– Segítsek?

– Miért, mert minél hamarabb bejutok, annál hamarabb eltűnök? Nem, köszönöm. Megoldom.

Tényleg, Jenny, biztos vagy ebben? Azt akarod, hogy az összes hólyag a kezeden egyetlen hatalmas, gennyes sebbé olvadjon össze?

– És ha kölcsönadnám a fűrészemet?

– Ha kiásom a növényeket, megkímélhetem magam a későbbi munkától.

Fogadd el a fűrészt, te ostoba, makacs kecske!

– Talán. De ha így folytatja, megint a fészkerben fog aludni. – Huncutul csillogott a szeme.

Nem szóltam semmit, belső harc dúlt a minden férfi iránti jelenlegi utálatom és abbéli szükségletem között, hogy sötétedés előtt odaérjek az átokverte hátsó ajtóhoz.

– Jól vagyok. – *Jaj, Jenny! Ez az ember nem Richard. Ne viselkedj úgy, mint egy liba!* – Köszönöm.

– Ahogy tetszik. – Bólintott, és visszament a házba. Csak ekkor jutott eszembe, hogy talán velem akar nevetni, nem pedig rajtam.

A patkányokra gondoltam, az árnyékban megcsillanó szemükre, és megígértem magamnak, hogy nem hagyom abba az ásást, amíg be nem jutok abba a francos házba. Egy órával később megszegtem az ígéretemet. Kimerülten, éhesen, a hidegtől elzsibbadt ujjakkal, kissé ziláltan a szorult

helyzetem okozta stressztől, negyvenöt percet gyalogoltam vissza az erdőn keresztül a kávézóig, és éppen időben értem oda ahhoz, hogy ott találjam Sarah-t, amint bezár. Feltöltötte a vizespalackomat, és miután egy szuszra kiürítettem, újratöltötte. Vettem egy banánt és egy tábla csokoládét, mindkettőt megettem visszafelé menet.

Visszatérve egy hatalmas, fényes fűrészt találtam az egyik bokornak támasztva, amely határozottan kevésbé bokrosnak tűnt, mint amikor elmentem. Felnéztem a késő délutáni égbolton közeledő baljós felhőkre, a büszkeséggel együtt lenyeltem az utolsó szelet csokoládét is, és felvettem a fűrészt.

A penge az utolsó előtti ágon elpattant. De ahogy az első csepp havas eső megérkezett, nem maradt energiám arra, hogy ezzel foglalkozzam. Átpréseltem magam a maradék tüskéken, és végre beléptem az új otthonomba.